

Poslední klient prošel skleněnými dveřmi banky. Znuděný hlídač je zamknul, zívнул, popotáhl si opasek se zbraní a zkontroloval, zda jsou všechny počítače vypnuté a nikdo nepovolaný v budově nezůstal. Pak pokračoval v obchůzce. Jako každý den byl v tuto dobu otevírán sejf a do něj ukládány peníze ze všech pokladen v bance.

„Dobrý den, paní Lucinko,“ pozdravil uklízečku, která teprve nyní začínala svou práci, a zmizel ve dveřích na druhém konci chodby.

„Dobry den, pane Stefane,“ odpověděla s typickým zpožděním paní Lucinka.

Byla to již starší dáma a v bance pracovala více než třicet let a poslední tři čtyři roky neodpovídala na pozdrav včas a stále si pletla jména – pan Stefan se ve skutečnosti jmenoval úplně jinak. Otevřela dveře do nevelkého kumbálku, protáhla se mezi velkým vysavačem a leštičkou podlah a vytáhla vozík s kbelíky a mopy. Její paměť již nebyla nejlepší a v polovině chodby se s výkřikem a s plesknutím uhodila rukou do čela. S nářky na svou roztržitost se otočila a šla zpět pro láhev saponátu na podlahy. Každý den na něj zapomínala a každý den se pro něj vracela. Obvykle se pro různé věci vracela dvakrát i třikrát a po každé její návrat doprovázelo plácnutí do čela. Večer pak dlouze přemýšlela o tom, proč ji tak bolí hlava.

Znovu otevřela kumbálek a vytřeštila oči. Tísnil se tam tři urostlí muži v modrošedých kombinézách. Vyšli na chodbu a obstoupili vystrašenou uklízečku. První z nich odmotal pruh široké lepicí pásky a přilepil její konec na rukáv paní Lucinky. Předal pásku druhému

muži, druhý třetímu a ten znovu prvnímu. V několika sekundách tři páry rukou, připomínající nohy velkého pavouka, oblepily uklízečku tak, že se nemohla hýbat.

„Promiňte, asi jsem si spletla dveře,“ řekla teprve nyní uklízečka.

První muž přiložil pásku k její tváři, druhý kousek odvinul a třetí jej nožem uřízl. Přitlačili pásku po obou stranách, aby se neodlepila a vytáhli z Lucinčiny kapsy magnetickou kartu, která otevírala všechny dveře v bance. Nakonec nemohoucí stařenku postavili do kumbálu a zamkli dveře. Upravili si kombinézy a rázným krokem vyrazili na konec chodby, odkud bylo slyšet hluk otevírajících se dveří sejfů.

Před vchodem do banky zastavila smykem bílá dodávka a vystoupili z ní další tři muži v modrošedých kombinézách.

1. První den ve škole

„Musím běžet,“ řekla máma posmutněle a upravila Felixovi klopý kabátu. „Máme ve firmě problém, který beze mě nevyřeší. Buď hodný a poslouchej paní učitelku.“

Ještě ho políbila na čelo, posadila se do své červené Alfy Romeo a vyrazila. Felixovi se zdálo, že jezdí moc rychle.

Felix Polon byl třináctiletý, štíhlý, světlomasý chlapec s oříškovými očima. V podstatě vypadal jako normální kluk. Dnes snad kromě oblečení. Byl totiž začátek školního roku a on měl na sobě černý elegantní oblek a bílou košili.

Mámino auto zmizelo v zatáčce. Felix se obrátil a podíval se na svou novou školu. Připadala mu příliš velká. Základní školu, do které chodil šest let, tvořilo přízemní stavení, kolem něhož se rozprostírala velká zahrada s pískovišti, skluzavkami a dřevěnými chatičkami. Vypadala spíš jako školka. Tahle působila úplně jinak. Stará, čtyřpatrová budova měla minimálně sto let. Dýchala z ní ponurá atmosféra, jako by to byl spíš hrad. Vyvýšenou střechu v rozích budovy bylo možno s trochou představivosti považovat za bašty. Před vchodem rostly dva topoly, jejich větve se pohybovaly ve větru. Gymnázium profesora Stefana Kušminského – místo, které bude navštěvovat příští tři roky.

Pokrčil rameny a vydal se po širokých schodech k obrovským dveřím. Vzal za kliku ve výšce svého čela, otevřel skřípající vrata a vešel

dovnitř. I když do slavnostního zahájení zbývalo více než dvacet minut, stálo ve vstupní hale několik studentů. Většina v doprovodu rodičů. Felixův otec bohužel nemohl přijít. Byl vynálezcem a právě dnes probíhala prezentace jednoho z jeho vynálezů významnému ministrovi. Matka si našla jen tolik času, aby ho doprovodila ke škole. Babička by s ním ráda přijela autobusem, ale Felix s poděkováním odmítl. To by tak ještě scházelo, aby ho první den v nové škole viděli s babičkou.

Rozhlédl se kolem sebe. Všechno tady bylo ohromné. Pod vysokým stropem visel obrovský dekorativní lustr. Naproti vstupním dveřím viděl prosklené dveře vedoucí na dvůr se starými pokroucenými stromy. Napravo i nalevo se rozbíhaly široké chodby. Felix přistoupil k nákreсу budovy na stěně, který v případě požáru sloužil jako evakuační plán. Půdorys budovy měl tvar čtverce s atriem uprostřed. První a druhé patro bylo možné obejít kolem dokola. Ve třetím patře to nešlo, protože celou přední část tvořila tělocvična s šatnami. Zádň část přízemí rozdělával průchod, který spojoval atrium a školní zahradu. Nad třetím patrem se nacházelo podkroví, které na plánu nebylo vyznačeno. Než ale Felix vešel do školy, všimnul si malých, půlkruhových oken ve střeše. Půda tam tedy být musela.

Na druhé straně vstupní haly stála drobná rusovlasá dívka v džínové bundě a pronikavými zelenými očima pozorovala Felixe. Její vlnité vlasy, rozevláté do všech stran, nedokázala zkrotit ani pevná gumička do vlasů. Když se na ni Felix podíval, odvrátila zrak a předstírala nezájem. Pomyslel si, že její tenoučké nohy v těžkých martenskách vypadají směšně. „Osobnost,“ ohodnotil ji.

Studentů přibývalo a v hale začalo být trochu těsno. Někdo dal signál k odchodu do tělocvičny, kde mělo proběhnout přivítání studentů prvního ročníku. Zástup vyrazil po schodech do třetího patra.

„Klid prosím!“ zaznělo v tělocvičně silným hlasem. „Dobrý den, jmenuji se magistr Julius Sedmíkráska a jsem ředitelem školy. Jsem rád, že zde mohu přivítat naše nové žáky i jejich rodiče. Prosím rodiče, aby se přemístili napravo a posadili se na připravené židle. Pro žáky jsou určeny židle vlevo.“

Vřava ustala během chvíle. Felix se poslušně s ostatními dětmi usadil nalevo. Majitelem zvučného hlasu se ukázal být malý tlouštíček

v těsném, tmavě červeném obleku, s pečlivě uvázaným zeleným motýlkem pod krkem. Hlavu mu zdobila elegantní pleš.

Ředitel školy, magistr Sedmíkráska. „To si musím zapamatovat,“ pomyslel si Felix.

„Tak je to lepší,“ promluvil znovu ředitel. „Nyní již žádného rodiče nebudeme považovat za žáka.“

Jedinou reakcí na vtip bylo tiché chichotání v zadních řadách. Ředitel se rozpovídal o historii školy, pedagogických výsledcích a školním řádu. Úvodní řeč přestala Felixe bavit po několika minutách. Moc dobře věděl, čím se odlišuje gymnázium od základní školy. Stejně vyučovací hodiny, přestávky a zvonění, ale náročnější výuka a větší disciplína. Bude se prostě muset přizpůsobit. Příjemnou změnou ale bylo kapesné, které dnes ráno dostal poprvé v životě.

Celá slavnost i s prezentací školní vlajky trvala něco přes dvacet minut. Poté všichni vstali a pomalu se přesunuli na schodiště. Někde v polovině chodby si Felix uvědomil, že nemá zdání, kam vlastně jde. Diskutující rodiče scházeli do přízemí, aby se vrátili ke svým běžným povinnostem, a skupinky žáků mířily do učeben v doprovodu učitelů.

Po několika minutách Felix zjistil, že je na chodbě sám. Tak, gymnázium znamená samostatnost a důvtip. Měl jsem poslouchat ředitele, pomyslel si.

„Hej, mlíčňáku!“ uslyšel za zády.

Otočil se a uviděl dva starší studenty. Vypadali tak na druhý, třetí ročník.

„Máš nějaký prachy?“ zeptal se vysoký, hubený kluk s rezavými vlasy, předkusem a křivými zuby.

„Je to moje první kapesné“, odpověděl nejistě Felix a šáhnul si do kapsy. V tu chvíli si uvědomil, že udělal chybu.

Druhý kluk byl menší a dost tlustý. Měl černé kudrnaté vlasy a velké kalhoty s rozkrokem u kolen. Ušklíbl se a s rychlostí, kterou by u něj jen těžko někdo předpokládal, vytrhl Felixovi peníze z ruky.

„Díky,“ ušklíbl se, otočil a strčil si peníze do kapsy. Oba pak odešli, jako by se nic nestalo.

„Hej, počkejte,“ křiknul na ně Felix a vykročil směrem k nim. „To jsou moje...“

Oba se otočili, došli těsně k Felixovi, až do něj téměř strčili. Byli

alespoň o hlavu vyšší. Felix si vzpomněl na Cabana. Caban byl jeho velký černý chundelatý pes, který teď určitě spokojeně spal u něj v pokoji. Kdyby tady byl, určitě by nedovolil takové zacházení se svým pánem.

„Říkal jsi něco?“ zeptal se ho zrzek.

„Nechte ho být!“ křiknul na ně kluk v šedé bundě, který stál opodál a celou scénu pozoroval.

Podívali se na něj, odplivli si jeho směrem a pomalu odešli. Menší se při každém kroku kolébal v marném boji se svou nadváhou.

„Díky,“ řekl Felix a podával mu ruku „Jsem Felix... s ,x‘ na konci.“

„Ernest,“ představil se neznámý a stiskl Felixovi dlaň. „S ,t‘ na konci. Radší si na ně dávej pozor. I takoví se rodí a do nějaké školy chodit musí. Vyšlo to na náš gympl. Ten vyšší a zrzavý se jmenuje Marcel a ten tlustoch je Ruben.“

„Vzali mi deset zlotých.“

„Můžeš to nahlásit své třídní,“ navrhl Ernest.

„Nechci žalovat...“

„Tak se s nima rozluč.“

Poklepal ho po rameni, účastně se usmál a měl se k odchodu.

„Počkej!“ zavolal Felix. „Proč na mě volali mlíčňáku?“

„Dělají si legraci z toho, že tu jsi nový.“

Vítej v nové škole, pomyslel si Felix. Vrátil se do vstupní haly v přízemí, aby konečně zjistil, kde je jeho třída. V hale byl pouze vysoký, jako tyčka hubený kluk ve volných maskáčích s řetízkem u pásku a vytahané mikině s kapucí. Jeho světle hnědé vlasy vypadaly jako po výbuchu petardy.

„Promiň,“ řekl Felix. „Hledám svou třídu.“

„Seznam je ve vitrině,“ odpověděl modrooký blondák s brýlemi. „Pojď, ukážu ti to.“ Ve vitrině uprostřed ostatních oznámení visel seznam tříd a jejich žáků.

„První A,“ přečetl Felix.

„Stejně jako já,“ zaradoval se druhý kluk. „Tak to jsme spolužáci. Jmenuju se Net Bielecki.“

„Felix Polon. Felix s ,x‘ na konci.“

Podali si ruce.

„To ,x‘ ti dali rodiče?“